

Pohádka o trpělivém vinaři

Urozený a bohatý kníže, kterému patřila i nádherná vinice, přijal do služby vinaře Josefa. Hned na počátku mu řekl:

„Josefe, máš ta nejlepší doporučení, jaká může mladý člověk tvé profese získat. Nemívám ve zvyku spoléhat se na příliš mladé služebníky, ale v tvém případě chci udělat výjimku. Starej se o mou vzácnou vinici a já se dobře postarám o tebe i o tvou rodinu.“

Práce šla Josefovi dobře od ruky, měl i skvělý tým dělníků, které mohl na vinici zaměstnávat. Na podzim sklidili velké množství hroznů, z nichž měl kníže významný užitek. Josef dostal přidáno a dělníky také překvapila nečekaně velká odměna.

Byl podzim, vinice se připravovala k odpočinku. Kníže přišel na návštěvu k Josefovi, jednak se s ním rád vídal a jednak věděl, že tak dobré víno, jaké letos uzrálo, určitě přijde k chuti.

Když si řádně po chlapsku popovídali a osvěžili se znamenitou svačinou a mladým Martinským vínem, dostal kníže nápad:

„Pojď, Josefe, na vinici, od léta jsem ji neviděl. Rád bych se podíval i na ten fíkovník, který mi jde tak trochu na nervy, protože nerodí. Jsi vinař a víš, že na vinici tenhle strom nemá co dělat. A vůbec, rád se vinicí procházím, tak pojďme!“

Oba muži prošli vinicí křížem krážem, tam i zpátky. Kníže byl spokojen, ovšem až na ten fíkovník. Vyčetl Josefovi, že ho tam stále nechává, ačkoliv ani letos, stejně jako už po několik let, neurodil ani jeden fík.

„Víš, pane,“ osmělil se Josef, „mně je toho stromu tak nějak líto. Podívej se na něj – už je podzim, ale on pořád vypadá, že se mu nechce umřít. Je pěkně urostlý, má bohatou korunu. Dejme mu ještě šanci. Já ho pěkně okopal, prohnojil jsem mu půdu a pořádně jsem ho na zimu prolil vodou, aby měl do jara zásobu vláhy. Dal jsem si s ním dost práce, stejně jako s vinnými keříky.“

Pán se trochu naježil: „Josefe, myslíš si, jak jsi chytrý, ale to, co jsi pro fíkovník udělal, dělal již ten sadař před tebou každý podzim. A fíkovník jako by si z nás dělal legraci. Jen tady překáží a šťve mě.“

„Pane, buď trpělivý. Někomu prostě trvá dlouho, než se ti naučí sloužit, protože není tak rychlý jako někdo druhý. Se stromy je to podobné, některým trvá déle, než jsou schopné rodit ovoce a být ti k užítku. Dej mu ještě aspoň rok.“

„Dobrá tedy, když se tak přimlouváš. Snad víš, co děláš. Nemůžeme si dovolit mít v našem hospodářství nějaké plané stromy nebo neužitečný plevel. Kam by pak takové hospodaření vedlo?“

Příští rok byl velmi nepříznivý. Na jaře málo přšelo a v létě panovala nebývalá vedra. K tomu ještě přilétli špačci a než se kdo nadál, zničili celou úrodu třešní a také spořádali většinu mladých hroznů. Než lidé rozprostřeli ochranné sítě a stanovili hlídky na vinicích, bylo už na záchranu pozdě.

Josef a jeho pán obhlíželi na sklonku léta, co na vinici zbylo. Pán věděl, že Josefovi nelze nic vyčíst, ale i tak měl moc špatnou náladu. A ke všemu – všiml si náhle fíkovníku, který natrásal své velké listí takřka uprostřed vinice. Tenhle pohled knížeti dodal. Vzteky zrudl ve tváři, celý se zpotil a třásl vzteky, až se Josef lekl, že jeho pán omdlí. Co mu síly stačily podpíral knížete a takřka ho dovlék pod fíkovník na novou pohodlnou lavičku. Tam svého pána položil, omyl mu obličej vodou a za chvíli už zase bylo dobře. Kníže se posadil a pohlédl skrz listí na nebe. Mezi listy se leskly nádherné fíky slibující lahodné občerstvení. Kníže cosi zašeptal směrem k obloze a pak se podíval na Josefa.

„Ano, také se tu často modlívám,“ řekl Josef a oba se na sebe usmáli. Oba totiž mnohé pochopili.

Delicie Nerková 2017